

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o.**, so sídlom P., X. B., IČO: X., zast. advokátskou kanceláriou F., s. r. o., so sídlom G., X. B., IČO: X., konajúca prostredníctvom svojho konateľa, advokáta doc. JUDr. B., PhD., proti povinnému: **M.**, nar. X., bytom L., X. Ž., o vymoženie pohľadávky oprávneného **353,61 eur (pôvodne 10 653 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 20Er/1214/2006, na dovolanie a odvolanie oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 6CoE/32/2013-38 zo dňa 28. februára 2013, takto

r o z h o d o l :

- I. Konanie o odvolaní oprávneného **z a s t a v u j e**.
- II. Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a**.
- III. Dovolanie oprávneného **o d m i e t a**.
- IV. Povinnému náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Súdny exekútor JUDr. Jozef Rišian so sídlom Exekútorského úradu v Žiline žiadosťou zo dňa 12. 04. 2006 Okresnému súdu Žilina ako súdu prvého stupňa doručenu dňa 24. 04. 2006 (č. l. 1) na základe návrhu oprávneného (č. l. 2) požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie o vymoženie pohľadávky oprávneného podľa § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“). Exekučným titulom na vykonanie exekúcie je notárska zápisnica sp. zn. N 6660/2005, NZ 62372/2005 napísaná dňa 10. 12. 2005 na Notárskom úrade JUDr. Ondreja Ďuriača so sídlom v Bratislave (č. l. 3 - 4). Okresný súd dňa 28. 06. 2006 v zmysle § 45 ods. 1 EP vydal poverenie číslo: 5511 015486* na vykonanie exekúcie proti povinnému (č. l. 9). Následne uznesením č. k. 20Er/1214/2006-17 zo dňa 07. 08. 2012 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a v celom rozsahu ju zastavil. Súčasne zamietol návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora a vyslovil, že o trovách exekúcie rozhodne samostatným uznesením.

Súd prvého stupňa vec právne odôvodnil ust. § 57 ods. 1 písm. g/ a § 58 ods. 1 EP, § 41 ods. 2 písm. c/ EP a § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Uviedol, že povinný na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t. j., aby v jeho mene uznal jeho záväzok z úveru a vyjadril súhlas s vykonateľnosťou tejto notárskej zápisnice ako exekučného titulu splnomocnil v zmluve o úvere Mgr. T., advokáta so sídlom v B., a to tak, že udelené plnomocenstvo bolo v zmluve vopred predtlačené s vopred určeným advokátom - Mgr. T.. Súd mal za to, že splnomocnenie udelené povinným v zmluve o úvere je koncipované veľmi všeobecne a široko, čo dáva veľmi široký priestor pre splnomocnenca M. na konanie a právne úkony v mene povinného, súčasne však spôsobuje pochybnosti o skutočnom rozsahu oprávnenia M. konať v mene povinného, pričom tieto pochybnosti nie je možné odstrániť ani výkladom splnomocnenia. Konštatoval, že takáto všeobecná a široká formulácia splnomocnenia udeleného Mgr. K. spôsobuje jeho neurčitosť a tým i jeho neplatnosť. Povinný splnomocnením v zmluve o úvere splnomocnil M., aby v jeho mene uznal záväzok, ktorého konkrétnu výšku v čase udelenia plnej moci nebolo možné predpokladať. V tejto súvislosti súd zdôraznil, že neistý záväzok v budúcnosti nie je dostatočne určitý a určiteľný, navyše, keď ani nemožno predpokladať, či vôbec k omeškaniu

dôjde a ak áno tak v akom rozsahu. Okrem toho splnomocnený Mgr. K. v notárskej zápisnici za povinného určil lehotu, v ktorej má povinný uhradiť záväzok, hoci takéto oprávnenie mu z udeleného splnomocnenia priamo nevyplýva. Povinného tak zaviazal k povinnosti a lehote, o ktorej povinný nemohol mať vedomosť. S poukazom na uvedené súd prvého stupňa vyhodnotil splnomocnenie udelené povinným Mgr. K. v zmluve o úvere ako absolútne neplatné v zmysle § 37 ods. 1 a § 39 OZ, ktorá skutočnosť spôsobuje, že toto splnomocnenie nevyvoláva žiadne právne účinky a teda ani z neskorších právnych úkonov splnomocneného zástupcu vykonaných v mene povinného nemohli pre povinného nastať žiadne právne účinky. Z týchto dôvodov je notárska zápisnica, na základe ktorej podal oprávnený návrh na začatie exekúcie nulitným právnym aktom (paaktom) a ako taká nie je spôsobilým exekučným titulom, na podklade ktorého by bolo možné ďalej danú exekúciu viesť. Prvostupňový súd preto exekúciu vyhlásil v celom rozsahu za neprípustnú a v súlade s ust. § 57 ods. 1 písm. g/ EP ju zastavil. Vzhľadom na túto skutočnosť súd zamietol návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora. S poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) sp. zn. III. ÚS 322/2010 zo dňa 13. 04. 2011 zdôraznil, že i keby neexistovala prekážka vyvolávajúca neprípustnosť ďalšieho pokračovania v exekúcii bol by súd vzhľadom k tomu, že mal z vlastnej úradnej činnosti zistené, že súdny exekútor JUDr. Rišian bol zamestnancom oprávneného, ktorá skutočnosť odôvodnene vyvoláva pochybnosti o jeho nezaujatosti nútený návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora zamietnuť.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Žiline ako súd odvolací podľa §10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) prejednávúc vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. svojím uznesením č. k. 6CoE/32/2013-38 zo dňa 28. 02. 2013 odvolanie oprávneného proti výroku uznesenia prvostupňového súdu, ktorým zamietol jeho návrh na zmenu súdneho exekútora podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako neprípustné s poukazom na § 202 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 44 ods. 8 EP odmietol. Súčasne ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil uznesenie prvostupňového súdu vo výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a jej zastavení a vo výroku o trovách exekúcie. Ako nedôvodný zamietol návrh oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Stotožňujúc sa so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu vo vzťahu k jeho rozhodnutiu o zastavení exekúcie a trovách exekúcie odvolací súd sa obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§219 ods. 2 O. s. p.). Na ich doplnenie odvolací súd zdôraznil, že povinný vôľu byť zastúpený splnomocneným zástupcom Mgr. K. neprejavil samostatne a slobodne, ale v pozícii slabšej zmluvnej strany ako spotrebiteľ prijal predložené zmluvné podmienky. Nedostatok prejavu vôle mal preto jednoznačne za následok neplatnosť udeleného plnomocenstva. Konštatoval, že oprávneným vopred určený splnomocnenec nemôže zastupovať povinného, pretože to nedovoľuje znenie § 22 ods. 2 OZ pre rozpor záujmov zástupcu a zastúpeného. Keďže notárska zápisnica bola vyhotovená na podklade vadnej plnej moci, táto pre nedostatok prejavenej vôle nemôže vyvolať vo vzťahu k povinnému žiadne právne dôsledky. Povinný v skutočnosti vôľu spísať spornú zápisnicu neprejavil. Odvolací súd mal za to, že už spôsob samotného udelenia plnej moci povinným Mgr. K. bol zaťažený tak závažnými vadami, že to malo za následok neplatnosť daného právneho úkonu, a to bez ohľadu na to, či posudzovaný vzťah mal spotrebiteľský charakter, resp., či tu došlo k ďalším pochybeniam pri vyhotovovaní spornej notárskej zápisnice. Pre úplnosť a na podporu prezentovanej právnej argumentácie poukázal odvolací súd na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 456/2011-19 zo dňa 23. 11. 2011.

Vzhľadom na závislosť výroku o trovách exekúcie (resp. výroku o tom, že o trovách exekúcie bude rozhodnuté samostatným uznesením) odvolací súd potvrdil rozhodnutie aj v tejto časti.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 25. 04. 2013.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v časti výroku o zamietnutí návrhu oprávneného na prerušenie konania podal oprávnený odvolanie (č. l. 47 – 48) argumentujúc, že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. d/ O. s. p. - správne malo znieť „písm. f^{cc}“), ďalej, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.), keď súd nesprávne interpretoval a aplikoval ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a článok 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v spojení s ust. § 36 ods. 5 EP, súčasne, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Namietol, že Krajský súd v Žiline ho nesprávne poučil o nemožnosti napadnúť výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolaním. Má za to, že za týchto okolností je napadnuté rozhodnutie svojvoľné, arbitrárne,

porušujúce jeho ústavné právo vyplývajúce z článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj právo podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na základe uvedeného oprávnený navrhol uznesenie odvolacieho súdu v označenom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcej časti podal oprávnený (ďalej tiež ako „dovolateľ“) aj dovolanie argumentujúc tým, že:

- a/ súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. a/ O. s. p.),
- b/ v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. d/ O. s. p.), pretože vykonateľnosť exekučného titulu už bola právoplatne posúdená pri poverení súdneho exekútora vykonaním exekúcie,
- c/ vo veci konajúce súdy svojím postupom odňali oprávnenému možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.) tým, že nezohľadnili jeho námietky proti prejednávaniu veci, konali bez nariadenia pojednávania a dokazovania a nerešpektovali jeho právo na to, aby jeho právna vec bola vnútroštátnym súdom rozhodovaná na základe správneho právneho základu, súčasťou ktorého je aj výklad práva Európskej únie,
- d/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),
- e/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože nesprávne interpretoval a aplikoval § 44 ods. 2 a § 58 ods. 1 EP, § 53 ods. 1 OZ, § 23a ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa ako aj ustanovenia Smernice Rady 93/13/EHS (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Dovolateľ svoju argumentáciu v dovolaní podrobne a rozsiahlo rozvinul (č. l. 55 - 60). Na základe tvrdení uvedených v dovolaní dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu ako aj uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Súčasne navrhol konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval v podanom dovolaní. Navrhol tiež, aby dovolací súd postupoval podľa ust. § 243 O. s. p.

a rozhodol o odložení vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu. Dovolateľ si zároveň uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

Povinný ani súdny exekútor sa k dovolaniu oprávneného nevyjadrili.

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež ako „Najvyšší súd SR“ alebo „najvyšší súd“) najskôr skúmal, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline v časti jeho výroku o zamietnutí návrhu oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Oprávnený v procesnom postavení, v ktorom sa nachádza v preskúmvanej veci bol účastníkom konania už v mnohých iných, skutkovo a právne obdobných konaniach pred Najvyšším súdom SR, v ktorých tak ako aj v tomto prípade podal odvolanie proti rozhodnutiam odvolacích súdov, ktorými zamietli jeho návrhy na prerušenie konania. Najvyšší súd konanie o jeho odvolaniach zastavil (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5CoE/30/2013 z 09. 07. 2013, sp. zn. 3CoE/43/2013 zo 06. 08. 2013, sp. zn. 4CoE/40/2013 z 22. 08. 2013, sp. zn. 6Co/48/2013 z 11. 09. 2013, sp. zn. 3OboE/39/2013 z 13. 08. 2013, sp. zn. 4OboE/7/2013 z 31. 10. 2013, sp. zn. 4OboE/27/2013 z 30. 12. 2013, sp. zn. 4OboE/112/2013 z 31. 01. 2014 a ďalšie) zdôrazniac skutočnosť, že odvolaním možno napadnúť len rozhodnutie súdu prvého stupňa a Najvyšší súd SR na rozhodnutie o odvolaní smerujúcom proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je funkčne príslušný (§ 9 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 10 ods. 1 a 2 O. s. p.). Najvyšší súd SR na uvedené rozhodnutia v podrobnostiach poukazuje s tým, že aj v preskúmvanej veci sa s právnymi závermi v nich vyjadrenými stotožňuje v celom rozsahu.

Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu SR na prejednanie odvolania oprávneného nie je daná, najvyšší súd konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline ako súdu odvolacieho v časti výroku, ktorým zamietol návrh oprávneného na prerušenie konania zastavil (§ 103 a 104 ods. 1 O. s. p.).

II. Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline podal oprávnený včas

zastúpený v dovolacom konaní v súlade s § 241 ods. 1 vetou druhou O. s. p. skúmal, či je dôvodný jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Aj k tomuto návrhu oprávneného sa Najvyšší súd SR vyjadril vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad najvyšší súd uvádza rozhodnutia sp. zn. 5ECdo/40/2013 z 21. 08. 2013, sp. zn. 4Cdo/24/2013 a 6Cdo/459/2012 obidve z 22. 08. 2013, sp. zn. 6Cdo/419/2012 a 4Oboer/85/2013 obidve z 30. 09. 2013, na ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie síce má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie, pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania. S poukazom na uvedené dovolací súd návrh oprávneného na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

III. V ďalšom Najvyšší súd Slovenskej republiky bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Dovolateľom napadnuté uznesenie však nevykazuje znaky žiadneho z nich, preto dovolanie oprávneného podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/, e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd v dovolacom konaní najavo nevyšla, preto prípustnosť jeho dovolania nevyplýva ani z týchto ustanovení O. s. p.

Najvyšší súd opäť pripomína, že k obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť svojho dovolania podaného v preskúmvanej veci sa vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad najvyšší súd uvádza rozhodnutia sp. zn. 7Cdo/174/2012 z 31. 05. 2013, sp. zn. 4Cdo/369/2012 a 4Cdo/409/2012 obidve z 31. 07. 2013, sp. zn. 5Cdo/374/2012 a 4Cdo/24/2013 obidve z 22. 08. 2013, sp. zn. 4Oboer/85/2013 z 30. 09. 2013, sp. zn. 4Oboer/101/2013 z 31. 10. 2013, sp. zn. 7ECdo/152/2013 z 09. 01. 2014, sp. zn. 7ECdo/146/2013 z 29. 01. 2014 a opakuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku Najvyšší súd SR konštatoval, že:

1. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná, iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (napr. ust. § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 EP).
2. Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím o veci samej, preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle § 237 písm. d/ O. s. p. (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/205/2011 zo dňa 01. 02. 2012 a tiež Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 254/2012 zo dňa 13. 06. 2012).
3. Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 EP) vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O. s. p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu.
4. Exekúciu možno vykonať len na podklade notárskej zápisnice, ktorá má náležitosti uvedené v § 41 ods. 2 písm. c/ EP; ak tieto náležitosti nemá, nejde o vykonateľný exekučný titul. Ak je za exekučný titul označená notárska zápisnica je exekučný súd povinný skúmať, či na jej podklade možno vykonať exekúciu (porovnaj obdobne R 58/1997). Pokiaľ notárska zápisnica nie je vykonateľný exekučný titul je exekúcia neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania (I. ÚS 151/2011 a I. ÚS

155/2011). Najdôležitejšou náležitosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu je súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Ak niekto ako zástupca vysloví za povinnú osobu takýto súhlas napriek tomu, že nie je oprávnený za ňu konať, nejde o súhlas povinnej osoby. Zastupovať iného nemôže ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného (§ 22 ods. 2 OZ); o taký prípad ide tiež vtedy, keď určitý nebankový subjekt má vopred vytypovaného „zástupcu“ druhej zmluvnej strany, následné úkony ktorého sledujú nie záujmy ním zastupovanej zmluvnej strany, ale záujmy nebankového subjektu. Dohoda o zastúpení je v tomto prípade neplatná (§ 39 OZ), preto je absolútne neplatný aj Mgr. T. udelený „súhlas“ s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, v dôsledku čoho chýba podstatná náležitosť jej materiálnej vykonateľnosti (§ 41 ods. 2 písm. c/ EP).

5. Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín (ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie exekúcie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný) nevykonal na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne, teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania (II. ÚS 160/2013).
6. Ak sa exekúcia navrhuje na podklade notárskej zápisnice, ktorá nemá náležitosti vykonateľného exekučného titulu (§ 41 ods. 2 písm. c/ EP) ide o dôvod so zreteľom, na ktorý treba žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuť (prípadne, ak táto okolnosť vyjde najavo až po poverení súdneho exekútora, exekučné konanie zastaviť).
7. Skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 O. s. p.) spĺňa. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv oprávneného. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Tieto právne závery (viď body 1. až 7.) zastáva najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade označená notárska zápisnica z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov nie je vykonateľný exekučný titul.

Dovolací súd osobitne k námietke oprávneného, že súdy oboch stupňov (tak prvostupňový ako aj súd odvolací) nevytýčili vo veci ústne pojednávanie aj keď podľa zákona tak boli povinné urobiť, poukazuje na skutočnosť, na ktorú správne poukázal aj samotný oprávnený, a to, že zákonom č. 230/2012 Z. z. účinným od 09. 08. 2012 bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ustanovenie §-u 57 EP doplnil o odsek 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie, ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/. Dovolateľ namietal, že súd prvého stupňa v danom prípade vyhlásil exekúciu za neprípustnú a následne ju zastavil, preto mal postupovať podľa uvedeného ustanovenia. Tvrdenie dovolateľa však nie je dôvodné. V danom prípade súd síce exekúciu zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. g/ EP, avšak urobil tak uznesením zo dňa 07. 08. 2012 a teda ešte pred účinnosťou novely EP. Vzhľadom na uvedené nariadenie pojednávania podľa § 57 ods. 5 EP potrebné nebolo. Pokiaľ ide o postup odvolacieho súdu, tento postupoval v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p., keď o odvolaní oprávneného rozhodol tiež bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ďalších dvoch dôvodov (podľa písm. b/ a c/ O. s. p.), pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie. Z uvedeného dôvodu bolo nariadenie pojednávania na úvahe odvolacieho súdu.

Dovolací súd ďalej dodáva, že súdy oprávnenému neodňali možnosť konať pred súdom ani tým, že mu neumožnili viesť kontradiktórne konanie, keďže vzhľadom na predložené listinné dôkazy postačuje, ak sú rozhodujúce skutočnosti osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu vrátane do neho založených listín a príloh.

V súvislosti s námietkou dovolateľa, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže v danom prípade dovolanie oprávneného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 písm. a/, d/ a f/ O. s. p. (ani žiadne iné procesné vady v zmysle citovaného ustanovenia) zistené neboli, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako neprípustné odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

IV. Oprávnený z procesného hľadiska zavinil, že konanie o jeho odvolaní muselo byť zastavené, preto mu vznikla povinnosť nahradiť trovy tohto konania povinnému (§ 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p.). V konaní o jeho dovolaní vzniklo procesne úspešnému povinnému právo na náhradu trov konania proti oprávnenému, ktorý úspech v dovolacom konaní nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd SR však povinnému náhradu trov týchto konaní nepriznal, pretože mu žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, 25. júna 2014

JUDr. Gabriela Mederová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Bc. Ingrid Habanová